

Σ' ένα αιγαιοπελαγίτικο νησί

/ [Θεολογία και Ζωή](#)

[κρυσοριγι_1](#) or type unknown

Η κόρη του, μια εξαιρετική κοπέλα, είχε παντρευτεί πρόσφατα μ' ένα νοικοκυρεμένο παληκάρι. Έφτασε, λοιπόν, ο καιρός να φέρει στον κόσμο το πρώτο παιδάκι της. Κατά τον τοκετό όμως, πέθανε! Πήγε Μάρτυρας να συναντήσει τον Πλάστη της, αφήνοντας πολύ πόνο πίσω της.

Ο ιερέας πατέρας της πόνεσε κι αυτός πολύ στο χωρισμό, αλλά με ακλόνητη Πίστη στο Θεό πρόσφερε δοξολογία στο άγιο όνομά Του. Την αγάπη του δε, για την θυγατέρα του εξέφραζε με θερμές προσευχές για την ψυχή της και με κρυφές ελεημοσύνες.

Ο ιερέας είχε έναν αδελφό καπετάνιο που, απόμαχος πια της θάλασσας, είχε γίνει στεριανός για τα υπόλοιπα χρόνια της ζωής του. Είχε δημιουργήσει περιουσία κι απολάμβανε πλέον τους κόπους του. Δυστυχώς όμως ήταν σχεδόν άπιστος, παρ' όλο που είχε καλή καρδιά. Τα βραδάκια, όταν μαζεύονταν στο φιλόξενο σπίτι του παπά μαζί με μερικούς φίλους, κάποιους αγαθούς νησιώτες που πρόσφεραν τις υπηρεσίες τους στην εκκλησία, έπιναν το ζεστό τους φασκόμηλο και κουβέντιαζαν. Ο καπετάνιος ένα βράδυ ειρωνεύτηκε τον ιερέα και του είπε:

- Σιγά καημένε παπά, μην υπάρχει άλλη ζωή και σε βλέπει η κόρη σου τι λέμε και τι κάνουμε!

Ο ιερέας με πραότητα προσπάθησε να τον βοηθήσει ν' αποβάλει την απιστία, γιατί ήξερε πως κατά βάθος υπέφερε η ψυχή του μέσα στη θανατερή παγωνιά της. Εκείνος όμως δε φάνηκε να επηρεάζεται.

Ένα βράδυ, λοιπόν, ο ιερέας βλέπει τη θυγατέρα του στον ύπνο του. Ήταν ολόφωτη. Λευκοντυμένη, χαρούμενη, και του λέει: "Πατέρα, σ' ευχαριστώ για όλα. Για την αγάπη σου, τις προσευχές σου, και τις ελεημοσύνες που κάνεις για την ψυχή μου. Πες, σε παρακαλώ, και στον θείο μου (τον καπετάνιο) ότι τον ευχαριστώ για το ψάρι που μούστειλε!".

Αυτά είπε κι ενώ χαμογελούσε αγγελικά, τόνειρο έσβησε...

Ο ιερέας, όταν σηκώθηκε το πρωί, αισθανόταν μεγάλη χαρά και συγκίνηση.

Το βράδυ διηγήθηκε τόνειρο στη συντροφιά. Όλοι συγκινήθηκαν, μόνο ο

καπετάνιος κοιτούσε δύσπιστα τον αδελφό του. Όταν όμως του είπε ότι η ανιψιά του τον ευχαριστεί για το ψάρι που της έστειλε, κι ότι δεν μπορεί να εξηγήσει αυτά τα λόγια της, ο καπετάνιος τινάχθηκε όρθιος. Τα μάτια του γέμισαν δάκρυα και τα χέρια του άρχισαν να τρέμουν. Απ' το στόμα του βγήκε η κρυφή Πίστη της καρδιάς του:

- “Θεέ μου!”, ψιθύρισε και μια κοίταζε τον ένα και μια τον άλλον σαστισμένος.

Όλοι τον ρώτησαν τι συνέβαινε. Γιατί τόση ταραχή, γιατί τόση συγκίνηση; Εκείνος, όταν συνήλθε κάπως, ξανακάθισε στην καρέκλα του και χωρίς να εμποδίζει τα δάκρυά του να τρέχουν στο ηλιοψημένο πρόσωπό του, τους είπε με ταπεινή φωνή:

- “Ναι, είναι αλήθεια, ζουν οι ψυχές και μας βλέπουν! Ανήμερα στην κηδεία της ετοιμαζόμουν να κατέβω στην εκκλησία, όπου θα την διαβάζατε. Είχα πολύ πόνο μέσα μου. Το ξέρεις, παπά, πόσο αγαπούσα αυτή τη θυγατέρα σου. Ήταν πάντα άγγελος...”

Εκείνη τη στιγμή έφθασε ένας φίλος μου ψαράς κάτω απ' τον πέρα γιαλό. Τούχα πει πως, όταν έπιανε καλό ψάρι να μου τόφερνε κι εγώ θα το πλήρωνα όσο-όσο. Εκείνη όμως τη στιγμή με νευρίασε η παρουσία του, καθώς κρατούσε το ροφό κρεμασμένο στο πλάι του. Του είπα λοιπόν απότομα:

- Δε θέλω ψάρια σήμερα, δεν θέλω τίποτε. Σήμερα κηδεύω την ανηψιά μου!

Ο άνθρωπος όταν τάκουσε πάγωσε και με κοίταζε αμίλητος. Τον λυπήθηκα και του είπα:

- Όμως, να, στο πληρώνω και συ δώστο σε κανένα φτωχό για την ψυχή της!

Εκείνος πήρε τα χρήματα, με συλλυπήθηκε κι έφυγε γρήγορα. Το περιστατικό αυτό δεν τόπα σε κανέναν και το είχα ξεχάσει. Αλλά η ψυχούλα της δεν το ξέχασε και μούστειλε τις ευχαριστίες της”, είπε και σκούπισε με την ανάστροφη του χεριού του τα δάκρυά του. Μετά χαμογέλασε γλυκά, μα τόσο γλυκά! Μέσα σ' αυτό το χαριτωμένο χαμόγελο ο ιερέας διέκρινε το γλυκοχάραμα της αναγεννημένης Πίστεώς του. Η νύχτα της απιστίας έφυγε...

- “Δοξασμένο τόνομά Σου Πολυέλεε Κύριε”,

ψιθύρισε ο ιερέας και τον αγκάλιασε με το βλέμμα του...

Από το βιβλίο: «Μηνύματα από τον Ουρανό»

Έκδοσις Ι. Μονής Παναγίας Βαρνάκοβας

Μας το έστειλε ο κ.Απόστολος Ζ